

Η ΜΕΔΟΥΣΑ

Ορισμός : Η λέξη Μέδουσα είναι η ουσιαστικοποιημένη μετοχή τού Ενεστώτα, θηλυκού γένους, τού ρήματος μέδω ή κυβερνώ.

Τι είναι αυτό το όνομα και τι αντιπροσωπεύει, όταν μέσα από τα βάθη τών αιώνων φέρνει στους ανθρώπους ανατριχίλα και ταραχή ;

Εκείνο το φοβερό κεφάλι, που αντί για μαλλιά είχε στην θέση τους φίδια, τεράστια δόντια, χάλκινα χέρια και χρυσά φτερά και που απολίθωνε όποιον τολμούσε να το κοιτάξει ;

Ποιά είναι αυτή η τόσο αρχέγονη δύναμη, που η ίδια η θεά Αθηνά τοποθέτησε ως τρόπαιο στον θώρακά της και επάνω στην ασπίδα της για τα τρομάζει τους εχθρούς της ;

Η Μέδουσα στην Ελληνική μυθολογία αναφέρεται ως μία από τις τρεις Γοργόνες.

Παρατηρούμε ότι πρόκειται για οντότητα που έχει σαν κατοικία της το στοιχείο τού ύδατος.

Αν ανατρέξουμε στην μυθική καταγωγή τής Μέδουσας, η δύναμή της έχει πανάρχαια ρίζα.

Εγγονή τής Γαίας και τού Πόντου. Αυτό το ζεύγος γέννησε τον Φορκέα (ο γέροντας σοφός τής θάλασσας) και την Κητώ (το τέρας). Ο Φορκέας και η Κητώ γέννησαν τρεις Γοργόνες. Τα ονόματά τους είναι ενδεικτικά δύναμης : « Σθενώ » - δύναμη, « Ευρυάλη » -πλατειά θάλασσα και « Μέδουσα » - Δέσποινα, Κυβερνήτης και Πονηρή.

Η Μέδουσα ήταν η μοναδική από αυτές τις τρεις γοργόνες αδελφές που ήταν θνητή. Ο Περσέας αναλαμβάνει, σαν άθλο, να σκοτώσει την Μέδουσα αλλά χρειάζεται βοήθεια.

Η Αθηνά τού δίνει την αστραφτερή ασπίδα και ο Ερμής τα φτερωτά σανδάλια. Κατά άλλη πηγή την περικεφαλαία τού Κυνός ή τού Άδη, τα φτερωτά σανδάλια και τον μαγικό σάκο, τα έδωσαν οι Νύμφες, στις οποίες έφτασε καθοδηγούμενος από τους θεούς - προστάτες του.

Ο Περσέας (το Εγώ) εξοπλισμένος με αυτά τα αντικείμενα έφτασε στον τόπο που ζούσαν οι γοργόνες και σκότωσε την Μέδουσα την ώρα που αυτή κοιμόταν, αλλά για να μην απολιθωθεί από το βλέμμα της, την κοιτούσε μέσα από την χάλκινη ασπίδα (κάτοπτρο) τής Αθηνάς.

Στην συνέχεια έκοψε με το μαγικό ξίφος το κεφάλι τής Μέδουσας και το έριξε στο σακίδιο. Από τον λαιμό τής αποκεφαλισμένης Μέδουσας ξεπήδησαν ο γίγαντας Χρυσάωρας, με το χρυσό σπαθί και από το αίμα που χύθηκε στον Ωκεανό ο Πήγασος, το φτερωτό άλογο.

Για να αποφύγει την καταδίωξη τών αδελφών τής Μέδουσας, έγινε αόρατος με την μαγική περικεφαλαία και πέταξε γοργά με τα φτερωτά σανδάλιά του ή κατά άλλους, καβάλησε τον Πήγασο και έφυγε από τον τόπο.

Έτσι οι αδελφές τής Μέδουσας δεν κατάφεραν να τον καταδιώξουν.

Ο Πήγασος συμβολίζει το **Εγώ Πνεύμα** (Χιράμ) που απελευθερώνεται από την επιθυμία (ύδωρ).

Η Ευρυάλη συμβολίζει την διεστραμμένη γενετήσιο ορμή και η Σθενώ την διαφθορά.

Από τις τρεις αδελφές, κατά τον μύθο, η Μέδουσα ήταν η μόνη που ήταν θνητή, όπως είναι και η Λερναία Ύδρα αλλά υπό προϋποθέσεις .

Ωστόσο, η Αθηνά επιθυμεί να συνδεθεί με αυτήν την φοβερή δύναμη και να την ελέγξει.

Και εδώ αξίζει να προσέξουμε μερικά από τα πολυπληθή επίθετα που αποδίδονται στην θεά : Σθένια (ισχυρή, δυνατή), Γοργώπις (έχει άγρια μάτια), Μαχανίτις, (εκείνη που μηχανεύεται διάφορα), Δολομίτις (δόλια, πανούργα) και ένα σωρό άλλα παρομοίου νοήματος.

Παρ' όλα αυτά, μερικοί λένε ότι η ίδια η μεγάλη αιγίδα (ασπίδα από αιγόδερμα) τής θεάς είναι φτιαγμένη από το δέρμα τής Μέδουσας.

Δηλαδή, αντί να επιθυμεί απλώς ένα σύμβολο εκείνης τής αρχέγονης δύναμης, η Αθηνά θέλει να τυλιχθεί ολόκληρη μέσα της και να την αφομοιώσει.

Φαίνεται ότι εκείνο που θέλει πάνω από όλα είναι να διατηρήσουμε αυτήν την διττή εικόνα, ώστε βλέποντας την μια πλευρά τής δύναμης, να βλέπουμε επίσης και την άλλη...

Η Αθηνά ανακτώντας το κεφάλι της Μέδουσας, με την επανένωση των πλευρών μιας μορφής της αρχέγονης εκείνης δύναμης που διαχωρίστηκε σε θετικό και αρνητικό πόλο κατά την λεγόμενη πτώση, μας θυμίζει πάντα ποιός είναι ο σοφότερος τρόπος.

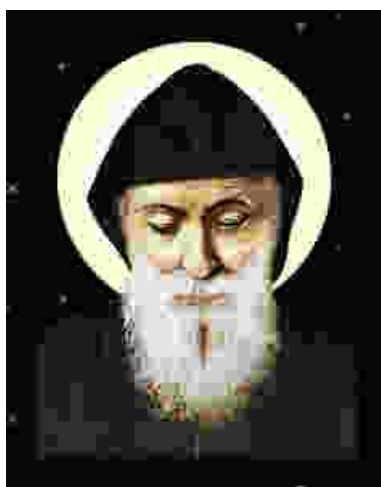
Σε μια πρώτη ματιά δεν υπάρχει μεγαλύτερη αντίθεση από αυτήν μεταξύ της Αθηνάς με την Μέδουσα. Η θεά εμπνέει τους ήρωες της. Η Ενεργητική της δύναμη είναι ακριβώς το αντίθετο της παραλυτικής απραξίας της Μέδουσας. Η Αθηνά φέρνει την Συνείδηση ενώ η φυσική κατάσταση της Μέδουσας, αν δεν την ξυπνήσουν τα φίδια της, είναι η βαθιά ασυνειδησία.

Στο διαχωρισμό ανάμεσα στην Αθηνά και στην Μέδουσα, έχουμε μια περιγραφή και προειδοποίηση για το τι συμβαίνει όταν η διάνοια αποξενωθεί από την ύλη, ο νους από τον υλικό κόσμο που χαρακτηρίζεται και κυριαρχείται από την επιθυμία (Βασικός Νόμος της Ζωής).

Όλα αυτά όμως μας θυμίζουν τα ψυχονοητικά είδωλα επιθυμιών – σκέψεων που εδρεύουν στο υποσυνείδητο του ανθρώπου, κυβερνούν και παίρνουν κατοχή πάνω στον συνήθη άνθρωπο και παραλύουν (παγώνουν) την ελεύθερη βούληση του καθιστώντας τον έρμαιο.

Διότι το υποσυνείδητο μας μπορεί να γίνει ο καλύτερος φίλος του ανθρώπου αλλά συνάμα και ο χειρότερος εχθρός του, που μπορεί να τον οδηγήσει ακόμη και μέχρι τον τάφο.

Ο ΦΩΤΙΣΜΕΝΟΣ - ΟΙ ΘΕΤΙΚΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΟΙ ΑΡΝΗΤΙΚΕΣ - ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΙΚΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

Το ότι ο Περσέας δεν κοίταξε απευθείας τα φίδια, αλλά μέσω της ασπίδας σαν κάτοπτρου, υποδηλώνει την τεραστία ασκήμια των μορφών αυτών που είναι αποθηκευμένες στο υποσυνείδητο και δεν είναι εύκολο στον άνθρωπο να αντικρύσει κατάματα αυτήν την φοβερή πραγματικότητα που εκπροσωπούν.

Στους αρχαίους Έλληνες το κάτοπτρο ήταν το είδωλο της Αληθείας, διότι η αντανάκλαση του φωτός δεν μεταβάλλει μεν την φύση της αληθείας, αλλά την εμφανίζει κάπως περιορισμένη (δισδιάστατη) και να περικλείει μια όψη ψευδαίσθησης.

Ο άθλος του Περσέα με την βοήθεια της Αθηνάς δεν είναι παρά μια άλλη εκδοχή του άθλου του Ηρακλή που σκότωσε την Λερναία Ύδρα που συμβολίζει τις άλογες επιθυμίες που μας κυβερνούν.

Οφείλεται, ιδιαίτερα στο δαιμόνιο της Αθηνάς, η διατήρηση των δύο σε μια αρμονική συνύπαρξη. Δικό της δώρο είναι το ότι βλέπουμε και κατανοούμε την θέση των πραγμάτων.

Μόλις χαθεί αυτή η σχέση έχουμε μόνο αδρανή ύλη και μια διάνοια που έχει χάσει το στόχο της γιατί είναι υποδουλωμένη. Έτσι ο υλικός κόσμος γίνεται εχθρός της υψηλής διανόησης.

Την ανακόπτει και περιορίζει τις φιλοδοξίες της, όπως ακριβώς η αδρανής και παράλυτη Μέδουσα περιόριζε την λαμπρή πτήση του φτερωτού Πήγασου που βγήκε από μέσα της.

Όταν τελικά πεθαίνει η Μέδουσα (όπως και η Λερναία Ύδρα), τότε ο άνθρωπος κατορθώνει να ξεφύγει από το πνευματικό ένστικτο ([Στοιχειακά](#) ► ή μορφές επιθυμιών – σκέψεων).

Αξίζει να μελετήσει κανείς την άποψη των Ορφικών που αποκαλούσαν την σελήνη « κεφάλι της Γοργούς ». Η Σελήνη, ως γνωστόν, συμβολίζει πάντα το υποσυνείδητο και τις επιθυμίες.

Σε μια εικονογράφηση του 15ου αιώνα, η κουκουβάγια παρακολουθεί καθώς η θεά κρατά στο ένα χέρι τον ήλιο του συνειδητού και στο άλλο το δόρυ και την ασπίδα με το Γοργόνειο.

Η κουκουβάγια, που βλέπει την νύκτα, συμβολίζει την ορθολογική Γνώση που κατ' επέκταση προσεγγίζει το σκοτάδι του υποσυνείδητου και της ασυνειδησίας – φως εξ αντανάκλασης της σελήνης σε αντίθεση προς το άμεσο Ηλιακό φως που είναι η εξ ενοράσεως Γνώση. Ίσως για τον λόγο αυτό ήταν το χαρακτηριστικό σύμβολο των μάντεων και σήμαινε το χαρισμα της προφητείας, αλλά μόνον μέσω των σημείων που αυτοί κατόρθωναν να ερμηνεύουν.

Περαιτέρω για τους Έλληνες η κουκουβάγια συμβόλιζε την σκέψη και τον διαλογισμό που κατισχύει του σκότους.

Τα συμπεράσματα δικά σας...

